

Hz. İSA'NIN (AS) YENİDEN DÖNÜŞÜ

M. Ali KAYA

GİRİŞ:

Kur'an-ı Kerim Hz. İsa ve İncil'e ait müspet hallerini ve doğrularını tasdik eder; ama yaptıkları yanlışlarını da göstererek hak ve hakikate irşat eder. Gerçekler ayrıntılarda gizli olduğu bir hakikattir. Hz. İsa (as) hakkında pek çok gerçeği Kur'an ayetlerinin ayrıntılarında bulmak mümkündür. Bu ayrıntıları göremeyenler pek çok gerçekleri kaçırmışlardır. Bunlardan bazıları Hz. İsa'nın (as) doğumu, peygamberliği, mucizeleri, ölmeden semaya yükseltilmesi, kıyamete alamet olmak üzere yeniden gelmesi ve kendine inananlara şahitliği bunlardan bazılarıdır.

Kur'an-ı Kerim Maide Suresinde şöyle buyurur: “Yüce Allah kıyamet günü peygamberleri huzuruna topladığı zaman onlara ‘Ey Meryem oğlu İsa! İnsanlara beni ve annemi Allah'tan başka ilahlar edin’ diyen sen misin?’ diye sorar. İsa der ki: ‘Seni her türlü noksan sıfatlardan tenzih ederim. Hak olmayan bir şeyi söylemek bana yakışmaz. Eğer söylemişsem sen zaten onu bilirsin. Sen benim gönlümde olanı da bilirsin, ben ise senin açıklamadığın bir şeyi asla bilemem. Görünmeyen ve gizli olan her şeyi hakkıyla bilen ancak Sensin. Bana emrettiklerinden başkasını ben onlara söylemedim. ‘Yalnız ve yalnız benim de sizin de Rabbiniz olan Allah'a ibadet edin’ dedim. Ben onların arasında bulunduğum müddetçe onların haline şahit idim. Sen beni huzuruna aldıktan sonra onların halini bilen ve gören Sensin. Ve sen her şeye hakkıyla şahitsin. Eğer onlara azap edersen onlar senin kullarıdır. Eğer onları bağışlarsan elbette sen dilediğini yapmaya kadersin. Ve Sen her şeyi hikmetle yaparsın.”

Nisa Suresinde de “Yahudilerin peygamberliğini inkâr etmeleri, Meryem'e iftirada bulunmaları, Allah'ın Resülü Meryem oğlu İsa'yı biz öldürdük demeleri sebebi ile lânete uğramışlardır. Onu ne öldürdüler, ne de astılar, başkası ona benzetildi de onu öldürdüler. Kendileri de bu hususta ihtilafa düştüler. Onların bu hususta hiçbir bilgileri yoktur. Kapıldıkları şey ancak zan ve tahminden ibarettir. Hakikatte ise Allah onu kendi huzuruna yükseltti. Allah'ın kudreti her şeye galiptir ve Onun her işi hikmetlidir. “Ehl-i Kitaptan kimse kalmaz ki, ölümünden önce İsa'nın hak peygamber olduğuna iman etmesinler. Kıyamette de İsa onlar üzerine şahitlik edecektir” buyrulmaktadır.

Zuhruf suresinde ise yüce Allah şöyle buyurur: “İsa, peygamberlik nimeti verdiğimiz bir kuldun başka bir şey değildir. Biz onu İsrail oğullarına bir ibret ve imtihan vesilesi kıldık. Dileseydik sizin yerinize melekler yaratırdık. O zaman imtihana gerek kalmazdı. Sonra biz İsa'yı kıyamet için de bir alamet kıldık. Onun hakkında şüpheye düşmeyin ve Bana uyun. İşte dosdoğru yol budur. Sakın şeytan sizi doğru yoldan ayırmasın. Muhakkak ki o sizin apaçık düşmanınızdır. İsa (as) size apaçık mucizeler ve ihtilafa düştüğünüz hususlarda açıklık getirecek olan bir kitapla geldi. Allah'tan korkun ve itaat edin.”

Demek Hz. İsa (as) kıyamete yakın gelecek, yani hakikati anlaşılacak ve ehl-i kitap bu hakikati kabul edecek ve Hz. İsa'nın (as) Allah'ın kulu ve hak peygamberi olduğu ve davası olan “Tevhit Davasının” hakkaniyeti kabul edilecektir. Hıristiyanlar da sonunda buna inanacaklardır. Bu İsa'nın (as) tekrar dönüşü demektir. Mesele şahısın kimliğinin bilinmesi ve tanınması meselesi değil, davanın anlaşılması meselesidir.

Bu durumda Hz. İsa (as) hayatta olup İdris (as) gibi hayata lazım olan yemek, içmek ve havayı teneffüs etmek gibi sebeplere ihtiyaç duymadan Allah'ın kudreti ile semada melekler gibi yaşamaktadır. Bedeni yıldız gibi semada bulunmakla beraber nuranileşmiş ve maddi sebeplere ihtiyaç duymayacak şekilde latif bir hale gelmiştir. Bundan dolayı dünyadaki bedeni ile meleklerle beraber bulunmaktadır. Çünkü insanın tabaka-i hayatı beştir ve o üçüncü tabaka-i hayattadır. Ahir zamanda tekrar dünyaya gelecek ve dininin ve dinine mensup olanların hüsn-ü hatimlerini, güzel sonlarını göreceklerdir. Güzel son ve hüsn-ü hatime ise İsa'nın (as) getirdiği

“Tevhit” hakikatını anlamayarak “Teslise” düşen Hıristiyanların hakikati anlayarak tekrar Tevhide yönelmeleridir. Böylece Hz. İsa’nın (as) ümmeti hakkındaki kaygısı ve endişesi sona erecek, ümmetinin hak dine yeniden yaklaşması ile vazifesinin gereğini tam yapmış ve davasının sonucunu almış olacaktır. Hz. İsa (as) tevhidi tebliğ etmekle beraber “Allah’ın elçisinin de müjdecisi” olduğu için tevhide yaklaşan Hıristiyanlara tevhid hakikatının gerçek tebliğcisi olan Hz. Muhammed’i (as) tanıtarak ona tabi olmalarını isteyecektir. Kurtuluşun ancak Hz. Muhammed’e (sav) tabi olmak ve onun getirdiği ahkâmı ile amel etmekte olduğunu göstermek için onun o zamandaki temsilcisi olan Mehdiye uyararak ahkâmı üzere arkasında namaz kılacaktır.

İsa (as) ın gökten nüzulü haktır ve vaki olacaktır.

Hz. İsa’nın (as) semadan nüzulü “Ehl-i Sünnet” ulemasının inanç esaslarından ve ortak görüşüdür. Bunun için “İmam-ı Azam Ebu Hanife” (ra) “Fıkh-ı Ekber” isimli risalesinde “Gökten İsa (as) ın nüzulü haktır ve vaki olacaktır” der. Bunu Kur’an-ı Kerim ayetleri yanında peygamberimizin (sav) hadislerine dayandırır. Çünkü Kur’an-ı Kerimin tebliği ve anlaşılması ile görevli olan peygamberimiz (sav) pek çok hadislerinde bu hususu detaylı olarak ümmetine anlatmıştır. Bu hadislerden “Kütüb-ü Sitte” denilen temel hadis kaynaklarında geçen bazı hadisler şunlardır:

Peygamberimiz (sav) buyurdular: “On alamet görülmedikçe kıyamet kopmaz. Bunlardan üç tanesi Deccalın çıkması, İsa (as) ın nüzul ederek deccalı öldürmesi ve Müslümanların imamı olan Mehdiye uyararak arkasında namaz kılmasıdır.” “İsa bin Meryem adalet sahibi olarak inmesi yakındır.” Ebu Hureyre (ra) hadisi Nisa Suresi, 159. ayeti ile takviye eder. “Müslümanların imamı ise kendilerindedir. İsa (as) onların arasına iner.” “Ümmetinden bir cemaat kıyamete kadar hak için mücadele etmeye devam eder. Sonuncusu İsa bin Meryem ile görüşür. İsa (as) o cemaate uyar da arkasında namaz kılar.”

Kâinata iradesini kanunlar şeklinde tecelli ettiren ve bunlara “Sünnetullah” “Âdetullah” ve “Tabiat kanunları” adını veren yüce Allah elbette dinin imtihanı ve kanunların gereği hikmeti ile iş görecektir. Hikmeti de o zamanın şartları ve peygamberlerin vazifesi gereği bu önemli hadise sadece Hz. İsa’nın (as) gelerek Mehdi’nin (ra) arkasında namaz kılması gibi cüz’i bir hadise değildir. Bu sembolik bir hadisedir. Bunun arka planı ise Bediüzzaman Said Nursi hazretlerinin izah ettiği gibi olmasıdır. “Ahir zamanda felsefe-i tabiyenin verdiği cereyan-ı küfriye ve inkâr-ı ulûhiyete karşı, İsevîlik dini tasaffi ederek ve hurafattan tecerrüd edip İslâmiyete inkılâp edeceği bir sırada, nasıl ki İsevîlik şahs-ı manevîsi, vahy-i semavî kılıcıyla o müthiş dinsizliğin şahs-ı mânevîsini öldürür. Öyle de, Hazret-i İsâ Aleyhisselâm, İsevîlik şahs-ı mânevîsini temsil ederek, dinsizliğin şahs-ı mânevîsini temsil eden Deccalı öldürür; yani, inkâr-ı ulûhiyet fikrini öldürecek.”

Ahir zamanda felsefi cereyanlar kuvvetlenerek dine galebe edecekler. Bilhassa semavi bir dine ve kitaba dayanan Hıristiyanlar “İnkâr-ı Ulûhiyet” karşısında “Teslis akidesini” savunamaz duruma gelecekler. İçlerinde teslisten uzaklaşma başlayacaktır. Tevhidi ve ulûhiyeti ispat eden İslâmı ve bilhassa “Tevhit” hakikatını aklî ve ilmî delillerle izah ve ispat eden “İman ve Kur’an hakikatlarını” karşılarında görünce teslim olacaklardır. Böylece kendileri tevhide yaklaştıkları gibi dinlerini de maddeci ve materyalistlerin inkârlarından kurtarmış olacaklardır.

İman hakikatlarını iki kere iki dört eder derecesinde izah ve ispat eden, materyalizmin temel felsefesini “İsbat-ı San-i Vahid” ile çürüten, Kur’an-ı Kerimi ve peygamberlik müessesesinin hakkaniyetini izah eden, Kur’an medeniyeti ile dinsiz felsefenin mukayesesini yaparak beşerin saadetinin “İslâm Medeniyeti” ile olduğunu isbat eden ve insanlığa hidayet yolunu gösteren elbette “Mehdi” olacaktır. İsa (as) da ona uyacaktır. Bunun sonucu olarak hak din dinsizlik karşısında büyük bir güç kazanacak ve insanlar ekseriyetle hak dine gireceklerdir.

Ahir Zamanda Ortaya Çıkacak Olan Dinsizlik Cereyanları:

Ahir zamanda dinsizliğin iki cereyanı kuvvet bulacaktır. Birincisi, nifak ve münafıklık perdesi altında saklanan, ehl-i nifakın başını çeken ve “Risalet-i Ahmediye”yi inkâr edecek olan ve “Şeriat-ı İslamiyeyi” tahrib eden “Süfyanizm” cereyanıdır. Buna mukabil Âl-i beyt-i Nebeviden olan ve ehl-i velâyet ve ehl-i kemalin başına geçerek “Kur’anın hakkaniyetini” ve “Şeriat-ı Muhammediye”nin ahkâmının doğruluğunu izah ve ispat eden “İman ve Kur’an hizmetinin başını çeken bir zât-ı nurani, o Süfyanın şahs-ı manevisi olan “cereyan-ı münafikaneyi” öldürüp dağıtacaktır.

İkinci dinsizlik cereyanı ise tabiatçılık ve maddecilik felsefesinden doğan, maddeci felsefe ile kuvvet bularak Allah’ı inkâr edecektir. Nasılki padişahı inkâr eden ve aslerlerin padişaha bağlı olmadığını iddia eden bir adam herkese bir padişahlık ve bir hâkimiyet verirse Allah’ı inkâr eden bir maddeci materyalist de her varlığa bir nevi ulûhiyet vermeye mecbur kalır. Bu felsefe ve düşüncenin başına geçen ve teknolojinin hariklarından da faydalanarak kendini güçlendiren Deccal da sağladığı hâkimiyetini ve baskıcı totaliter hükümetinin ve komitelerinin gücüne dayanarak kendisini daha da güçlendirmek için bir çeşit ulûhiyetini ilan eder. Dinin ve maneviyatın tamamını inkâr edilerek reddedildiği ve inananların büyük baskılara maruz kaldığı bu zamanda Hz. İsa’ya (as) inananların büyük bir kısmı teslisin akıl ile kabul edilemezliğinden dolayı hurafelerden sıyrılmak mecburiyetinde kalarak gerçek İsevilîğe, yani Tevhidde yaklaşacak, yani Allah’ın rahmeti ile Tevhid hakikatı olan Allah’ın birliği inancı ağır basarak hâlihazır Hıristiyanlık o hakikat karşısında tahrifattan sıyrılarak İslâmın Tevhit hakikatında birleşerek inanç noktasında Hıristiyanlık İslamiyete dönüşecektir. Bu durumda Hıristiyanlara Kur’an-ı Kerimin hakikatlarına uymaktan başka çare kalmayacaktır. İsevilik inancı ve bu inancı paylaşanların şahs-ı manevisi İslama tabi olacaktır. Bu inanç birliği ile “Hak Din” olan “Tevhit” inancı büyük bir güç kazanacak ve dinsizlik cereyanları karşısında ayrı ayrı iken mağlup olan İsevilik ve İslamiyet bu birleşme sonucunda dinsizliği mağlup edip dağıtacaktır.

Bütün bu olaylar kendi kendine olacak değildir. Elbette Kur’anın mucizevî yönünü ortaya koyarak İslâm’ın “İman ve Kur’an” hakikatlarını izah eden ve dinsizliğin ortaya attığı şüphe ve tereddütleri gidererek akli ve kalbi ikna edecek olan peygamberimizin haber verdiği bir Mehdi (ra) ve onun davasını benimseyerek süfyana karşı mücadele eden ve iman hakikatlerini neşreden nurani bir cemaat olacağı gibi, İsa’nın (as) getirdiği Tevhit inancını yeniden canlandıran elbette beşeri cismi ile ölmeden semavatta bulunan İsa’nın (as) kendisi gelecek ve Din-i Hak cereyanının başına geçecektir. Yüce Allah bunu vaad etmiş, peygamberimiz (sav) de Allah’ın vadine dayanarak haber vermiştir. Allah her şeye kadirdir. Elbette haber verdiği gibi yapacaktır.

Esasen hak dinler semadan gelen meleklerin getirdiği vahiyden kaynaklanmaktadır. İnananlar melekleri görmedikleri halde peygambere inen vahyin melekler tarafından getirildiğine inanmaktadırlar. Kutsal kitaplar böyle ortaya çıkmıştır. Bazen de insan suretinde peygamberimizin (sav) yanında bulduklarını sahabeler görerek nakletmişlerdir. Hz. Cebrail (as) çoğu zaman sahabelerden “Dihye” suretinde peygamberimiz (sav) ile görüştüğü nakledilmektedir. Bazen de ölmüş evliyalar dahi Allah’ın kudreti ile ruhları birer misali cesed giyerek gelip kendisinden yardım isteyen inananlarına yardım ettiği çok nakledilmektedir. Bütün bunları yapan yüce Allah İsa’yı (as) dininin güzel bir sonuca ulaştığını göstermek ve inananlarına bu konuda yardımcı olmak için niye göndermesin? Kaldı ki İncil Hz. İsa (as) döneceğini söylemiş ve inananları da beklemektedir. Ahir zamana peygamberi Hz. Muhammed (as) İsa’nın (as) gelerek kendi şeriatına uyacağını haber vermiştir. Yüce Allah kudreti ile Âdem’e (as) benzer şekilde babasız yarattığı, beşikte iken konuşturarak kendisini inkâr eden Yahudileri susturduğu, kudreti ile Yahudilerin tuzaklarından koruduğu ve bedeni ile semaya yükselttiği ve melekler ile yaşattığı İsa (as) tekrar göndermeye elbette kadirdir.

Hz. İsa’nın (as) dönüşüne kimsenin itirazı yok, ancak acabe geldiği zaman herkes tanıyacak mı? Nüfus kâğıdı olmayan birisi mi olacak? Veya nüfus kâğıdında “Meryemoğlu İsa” yazılı bulunan birisini mi göreceğiz? Veyahut “Ben Meryemoğlu İsa’yım, sizi kurtarmak için

geldim. Bana uyarmanız kurtulursunuz. Şimdi Deccalı öldürmeye gidiyorum” diyen birisi mi olacak? Bu soruları cevapladığımız zaman İsa’nın (as) ve Mehdi’nin (ra) böyle bir iddia ile ortaya çıkmayacakları gerçeği ile karşılaşırız. Zira bu bir iddia meselesi değil bir dava ve bir inanç meselesidir. İddiacıların çoğunun sonucunu hep beraber görüyoruz. Kaldı ki İsa (as) ölüleri diriltmek gibi bir mucize ile inananların ahiretini kurtarmak iddiası ile geldiği zaman Yahudiler onu inançlarını bozduğu ve kutsal kitaba aykırı hareket ettiği ve yeryüzünde karışıklık çıkarttığı gerekçesi ile idamına hükmettiler. Ahir zamanda böyle bir iddia ile gelse bile elinde mucize olmayacak, olsa bile kimseyi inandıramayacaktır. Ancak Hz. İsa (as) ve Mehdi’nin (ra) “İman ve Tevhit” davasını tanıyan ve bilenler “onun mukarrep ve havassıdır ve nur-u iman ile onu tanırlar.” Yoksa açıkça onu herkes tanımayacaktır. Davasını ortaya koyar ve dinsizliğin şahs-ı manevisine karşı nurani bir şahs-ı manevi oluşturur ve vazifesini yapar gider.

Şahs-ı Manevi Ne Demektir?

“Şahs-ı manevi” “tüzel kişilik” anlamına gelen bir deyimdir. Soyut bir kavramdır. Ancak somut ve maddi temele dayanan bir yapısı vardır. “Müteaddit eşya bir cemaat şekline girse, bir şahs-ı manevîsi olacaktır. Eğer o cemiyet imtizaç edip ittihat şeklini alsın, onu temsil edecek bir şahs-ı manevîsi, bir nevi ruh-u manevîsi olacaktır.” İnsan milyarlarca maddi hücrelerden ve yüzlerce organdan oluşan bir şahs-ı müttehittir. Bunun için o maddi kalıbın bir ruhu ve o ruhtan oluşan manevi bir mahiyeti olan insanlığı vardır. İnsanlık kavramı da insanlardan oluşan bir şahs-ı manevîdir. Bu durumda “devlet bir şahs-ı manevîdir” yani tüzel kişiliktir. Devletin kurumları da öyledir. Aynı şekilde “Aile” kavramı da anne, baba ve çocuklardan oluşan bir şahs-ı manevîdir. Bir evde yaşamaktan kaynaklanan birliktelik onları aile ve yuva kavramı içinde manevi bir şahsiyetin mümessilleri haline getirmiştir. “Millet” kavramı da bir ülkede yaşayan, aynı inanç ve duyguları paylaşan insanların oluşturduğu bir manevi şahsiyettir. Milletın meclisinin de o milletin inanç, örf ve kültürünü temsil etmekten kaynaklanan bir şahsiyet-i manevîyesi vardır. Meclis bu temsil makamından uzaklaştığı ölçüde halkından uzaklaşır, yaklaştığı ölçüde milleti temsil eder. Bu örnekleri çoğaltabiliriz.

Peygamberimiz (sav) getirdiği dinin mümessili olmakla İslam dinin şahs-ı manevîsinin oluşmasını sağlamıştır. Bediüzzaman peygamberimizin şahsiyet-i manevîyesini şöyle tasvir etmektedir. “Evet, o bürhanın şahs-ı manevîsine bak: Sath-ı arz bir mescit, Mekke bir mihrap, Medine bir minber; o bürhan-ı bahir olan Peygamberimiz (sav) bütün ehl-i imana imam, bütün enbiyaya reis, bütün evliyaya seyyid, bütün enbiya ve evliyadan mürekkep bir halka-i zikrin serzakiri.” Böylece İslamiyet bir şahs-ı manevi teşkil ederken peygamberimizi (sav) de onun temsilcisi olmaktadır. Peygamberimiz (sav) kendisine nübüvvetin verilmesi ile İslamiyet şahs-ı manevîsinin teşekkülü için 23 sene en çetin şartlarda mücadele etti. Kur’anın nüzülü ile vazifesi bittiğinden izn-i ilahi ile dar-ı bekaya göçtü. Peygamberimizden sonra şanlı sahabeleri İslamiyet şahs-ı manevîsinin tevessüü için çalıştılar. O yüce şahs-ı manevi-i İslamiyet üç kıtaya hâkim oldu. Onunla pek çok milletler hidayete erdiler. Peygamberimizin şahs-ı manevîsi sünnetini de içine alan bir kavramdır. Bunun içindir ki peygamberimiz (sav) “Ben size iki şey bırakıyorum. Bunlara sarılırsanız kurtulursunuz. Birincisi ‘Kur’an-ı Kerim, ikincisi ise ehl-i beytimin temsil ettiği sünnetimdir” buyurdular. Böylece peygamberin sünneti ile hareket eden bütün ümmeti şahs-ı manevi-i İslamiyetin birer azası hükmüne geçmektedir.

Aynı şekilde ahir zamanda gelecek olan Mehdi de “İman Hakikatleriniz izahı ve ispatı sadedinde eserlerini telif ederek “İman ve Kur’an” hizmetini talebelerinden ibaret olan “şahs-ı manevîsine” bırakarak mehdiyete vazifesini ifa etmiş olacaktır. Onun vefatından sonra davasına ve talebeliğine kesb-i istihkak edenlerin oluşturduğu bir şahs-ı manevi tarafından tüm dünyada iman ve Kur’an hizmeti yapılacak ve İslamiyetin manevi hâkimiyetine hizmet edeceklerdir.

Cemaat, cemiyet ve komitenin her yerde hükmettiği, her nevi işlerin ekipler ve takımlar ile yapılmaya çalışıldığı günümüzde, bir şahsın her şeyi yapacağı ve ona bağlanmak ile kurtuluşa ulaşılacağı gibi düşüncelere kapılanlar şahs-ı manevîden gaflet ettikleri zaman gerçeği daima

şahısların peşine takılmakta arayarak yanılacaklardır. Çünkü dava bir olmakla beraber iddia sahipleri çoktur. “Mehdi ve Deccal gibi şahısların teşkil ettiği şahs-ı manevilerinin ve temsil ettikleri cemaatlerin yaptıkları âsâr-ı azimeyi o şahsın zatlarından tasavvur ederek öyle tefsir etmek” meseleyi anlamamaktır.

Bütün bu mukaddimelerden yola çıktığımız zaman şunu diyebiliriz: Önemli olan bir şahıs beklentisi içine girerek istismara uğramak ve hayal kırıklığına düşmekten ise şahs-ı maneviyi tanıyarak onun bir azası olmaya çalışmak en doğrusudur. Çünkü Bediüzzaman’ın tespiti ve irşadı ile “Zaman cemaat zamanıdır.” Şahsa bağlı bir hizmet anlayışı ehl-i dalaletin istismarına ve şahısları kullanarak müntesiplerini kendi emellerine alet edilmesine sebep olabilir. Örneğin, insanlar bir kurtarıcı Mesih veya Mehdi beklentisine sokularak arkasından birkaç Mesih ve Mehdi çıkarılır ve böylece inananlar arasında ihtilaflar körüklenir ve bölünmeler çoğaltılır. Sonra onları kendi emellerine alet edebilirler. Nitekim peygamberimiz (sav) bu hususa dikkat çekerek şöyle buyurmuştur: “Ahir zamanda Süfyan ve Deccal gibi nifak ve zındıka başına geçecek eşhas-ı müthişe-i muzırraları, İslamın ve beşerin hırs ve şikâkinden istifade ederek, az bir kuvvetle nev-i beşeri herc-ü merc eder ve koca âlem-i islâmî esaret altına alır.” Bu hususa dikkat etmek gerekir. İnananların inanmayanlar karşısında mağlup olmalarının en önemli sebeplerinden birisi de budur.

Şahıs mı Şahs-ı Mânevi mi Daha Etkilidir?

Her şeyden önce şahıs fani, şahs-ı manevi bakidir. Şahıs hata eder, şahs-ı manevide ise hata ihtimali çok azdır. Çünkü insanların çoğunun yanlışta birleşmesi imkânsızdır. Bunun için hadislerde peygamberimiz (sav) ümmetinin birliği için “Cemaate sarılmaya davet etmiştir” ve “Ümmetimin ekseriyeti dalalette ittifak etmez” buyurmuşlardır.

Şahıs bir yerdedir, şahs-ı manevi ise her yerde bulunabilir. Bir inancı paylaşan paydaşların her yerde temsilcileri bulunabildiği için o inanç her yerde tesirini gösterir. Bunun için şahs-ı manevinin azaları her yerde bulunarak o davanın neşrine çalışır ve büyük hizmetlere vasıta olurlar.

Bir şahıs hataları ile çürütülerek etkisiz hale getirilse de şahs-ı manevi çürütülemez ve etkisi azaltılamaz. Bilakis yapılan baskılar şahs-ı manevinin daha çok tesirine fırsatlar sunar. Böylece etkisini azaltmak için yapılan baskılar tesirinin artmasına vesile olur. Bunun için şahsın tesiri cüz’î, şahs-ı manevinin tesiri ise küllidir. Bütün bu sebeplerden dolayı “Baki davalar fani ve çürütülebilir şahıslara bina edilemez”

Ahir zamanda şahıslardan ziyade komiteler, örgütler ve fikir ekolleri öne çıkacağı için peygamberimizin (sav) Mehdi ve Deccal’ın harika icraatlarını, teşkil ettikleri iman ve dinsizlik cereyanları ile yapacakları işleri onların şahısları ile alakalı olarak anlattığı için rivayetlerde mehdi ve deccal’ın şahısları tavr-ı aklın harici bir vaziyet almıştır. Bediüzzaman “Rivayetlerde Deccal’a ait tavsifât-ı müthişe ona işaret eder. Bir vakit Japonya’nın Başkumandanının resmi, bir ayağı Bahr-i Muhitte, diğer ayağı on günlük mesafedeki Port Arthur Kalesinde tasvir edilmiş; o küçük Japon Kumandanının bu surette tasviriyle, ordusunun şahs-ı mânevîsi gösterilmiş” buyurarak bu konuya açıklık getirmiştir. Deccal’ın yalancı cennetini ise “medeniyetin cazibedar lehviyâtı ve fantezîyeleridir” ki nefisleri kendine cezb ve celbeder. Herkes ister istemez nefisine uyararak ona kapılır” denilmiştir.

Komite ve cenmiyetlerin bu dehşetli icraatlarından dolayıdır ki ahir zamanda gelecek şahıslar ile ilgili hadislerin gerçekçi yorumunu yapmıştır. Buna yoruma göre: “Hz. Mehdinin cemiyet-i nuraniyesi, Süfyan komitesinin tahribatçı rejim-i bid’akârânesini tamir edecek, Sünnet-i Seniyyeyi ihya edecek, yani Âlem-i İslâmiyette risalet-i Ahmediyeyi (a.s.m.) inkâr niyetiyle şeriat-ı Ahmediyeyi (a.s.m.) tahribe çalışan Süfyan komitesi, Hazret-i Mehdî cemiyetinin mucizekâr manevî kılıcıyla öldürülecek ve dağıtılacaktır.” Aynı şekilde “Âlem-i insaniyette inkâr-ı ulûhiyet niyetiyle medeniyet ve mukaddesât-ı beşeriyyeyi zîr ü zeber eden Deccal komitesini, Hazret-i İsâ Aleyhisselâmın din-i hakikîsini İslâmiyetin hakikatıyla

birleştirmeye çalışan hamiyetkâr ve fedakâr bir İsevî cemaati namı altında ve "Müslüman İsevîleri" ünvanına lâyık bir cemiyet, o Deccal komitesini, Hazret-i İsâ Aleyhisselâmın riyaseti altında öldürecek ve dağıtacak, beşeri inkâr-ı ulûhiyetten kurtaracaktır.”

Peygamberimiz (sav) her iki deccalın asırlarına ait olan harikaları ve teknolojik gelişmeleri her şeyi şahıslardan bekleyen o zamanın insanlarına onların şahısları ile ilgili olarak rivayet ettikleri için bu harikalar deccal'ın Mehdinin ve İsa'nın (as) şahıslarından sudûr edeceği telakki ve tevehhüm edilmesinden hadisin manası gizlenmiş ve o rivayet de müteşabih olmuştur. Mesela uçak ve tren ile gezmesi merkebinin, yani binek vasıtasının, uçağı, treni ve otomobili bilmeyenler şahısların dehşetli büyüklükleri ile karıştırılmıştır. Şahsı bir mikrop ile öldürülebilen ve bir sineğe mağlup olabilecek olan Deccal'ın kurduğu düzen, teşkil ettiği şahs-ı manevi olan hükümeti ve yaptığı icraatları o derece dehşetli olacak ki “o kadar kuvvetlidir ve devam eder; yalnız Hazret-i İsa (a.s.) onu öldürebilir, başka çare olamaz” rivayet edilmiş. Yani, onun mesleğini ve yırtıcı rejimini bozacak, öldürecek, ancak semâvî ve ulvî hâlis bir din İsevîlerde zuhur edecek ve hakikat-i Kur'âniyeye iktida ve ittihad eden bu İsevî dinidir ki, Hazret-i İsa Aleyhisselâmın nüzulüyle o dinsiz meslek mahvolur, ölür” denilmiştir.

Peygamberimiz (sav) kat'i ve kesin olarak buyurmuştur ki “İsa (as) büyük deccalı öldürür” Yani deccalın rejimini ve mesleğini hayra çevirerek şerrinden insanları kurtarabilecek ancak İsevî-Müslüman ittifakıdır. İsevî ruhanileri din-i İsevinin hakikatını Hakikat-i İslamiye ile mezc ederek o kuvvetle onu dağıtır ve manen öldürür. Bu gerçeği peygamberimiz (sav) “Hazret-i İsa (as) gelir ve namazda Hz. Mehdi'ye tabi olur” şeklinde ifade etmişlerdir.

Bu hadislerin ifade ettiği manalar İsa (as) ın şahsının gelerek Mehdi'nin şahsına uymayacağını değil; kesinlikle uyacağını gösterir. Çünkü şahıs olmadan şahs-ı manevi teşekkül etmez. Ancak bu birliktelik ve namaz kılma hadisesi sembolik ve ferdi olduğu için bunu herkesin gözü önünde ve kabul edeceği şekilde vuku bulması gerekmez. Hiçbir insan görmemiş olsa da, gizli bir buluşma sonucu gece yarısı olsa da, bu namaz nafile veya farz olsa da bir defa vuku bulması, kesinliği ve vad-i ilahinin gerçekleşmesi için yeterlidir. Ancak bizi ve insanlığı ilgilendiren husus dinsizliğin “İslam ve İman” hakikatları ile fikren ve manen çürümesi, rejiminin de “Müslümanlar ve İsevi Müslümanların İttifakı” sonucu yıkılarak semavi dinlerin hakikatları olan “İman-Ahlak ve Adaletin” yeniden tesis edilmesi ve insanlığa hâkim olmasıdır. Bu olmuş ise Hz. İsa gelmiş ve Mehdiye uymuş demektir.

İnsanlığa Yapılacak En Büyük Hizmet İnsanın Ebedi Saadetine Çalışmaktır.

İnsan bir yolcudur. Anne karnından, çocukluktan, gençlikten, ihtiyarlıktan, kabirden, haşirden ve sırattan geçen ve Cennet veya cehennemde bitecek uzun bir yolculuğu vardır. Dünya ise bu hayat yolunda bir gecelik bir han ve bir bekleme salonudur. Ne varki ebedi hayatına lazım olacak her çeşit azık ve ihtiyaçlar bu dünyadaki çalışmalarına bağlıdır. İnsanın geçici dünya saadeti için ebedi olan ahiret hayatını feda etmesi kazanç değil zarar ve o insana yapılacak en büyük kötülüktür.

Peygamberlerin amacı ebedi saadet yurdu olan ahreti kazandıracak inanç ve ameli insanlara öğretmektir. İnsanlara ebedi saadet yollarını göstermektir. Bunun için dünyanın ve dünya siyasetinin onlar yanında hiçbir değeri yoktur. Bunun en güzel örneği yine İsa (as) dır. İsa (as) ın dünyada hiçbir şeyi yoktu ve dünyaya hiç değer vermediği İncil'in ve havarilerin ittifakı ile sabittir. Ne var ki dünya saadetini ve hâkimiyetini esas alan, vaat edilmiş toprakları ele geçirmek için gelecek bir Mesih beklentisi Yahudilerin ahiret saadetini ve Allah'ın yakınlığını vaad eden Hz. İsa'ya (as) inanmamaları ve inkârları ile sonuçlanmıştır. Ahir zamanda gelecek olan Mehdi'nin de “İnsanların imanını kurtaracak ve ahiret saadetine vesile olacak şekilde yapacağı manevi hizmetleri” insanlar tarafından kısa sürede kabul görmemesinin sebebi yine “Mehdi'nin inananlarına dünya saadetini ve hâkimiyetini sağlayacak bir kral veya lider şeklinde geleceği düşüncesi ve beklentisi”dir. Maalesef insanlar beklentilerine uygun bir kurtarıcı peşindedirler.

19 ve 20. asır iman ve küfür mücadelesinin en yoğun yaşandığı bir dönem olmuştur. Tarih böyle bir dönemi pek az yaşamıştır. Bunun için Mehdi ve Süfyan, İsa ve Deccal mücadelesi gerçekte “Din ve dinsizlik” “İman ve Küfür” mücadelesinin son ve önemli bir şeklidir. Bu mücadeleden insanlık ekseriyetle imana yönelerek zaferle çıkacaktır.

Bediüzzaman birinci Said döneminde dünya ve siyaset ile bilfiil alakadar iken İkinci Said döneminde şöyle der: “Dünya siyasetine karışmadığımın sebebi: O geniş ve büyük dairede vazife az ve küçük olmakla beraber, cazibedarlık cihetiyle meraklıları kendiyile meşgul eder, hakiki ve büyük vazifelerini onlara unutturur veya noksan bıraktırır. Hem her halde bir tarafgirlik meylini verir, zalimlerin zulümlerini hoş görür, şerik olur.” Bediüzzaman birinci ve ikinci dünya savaşlarının ve siyasi boğuşmaların sonunda insanlığın dersini alacağını ifade eder. Sonunda ise bunun ancak “Âlem-i İslamın tam intibahıyla ve yenedünyanın, Hıristiyanlığın hakiki dinini düstur-u hareket ittihaz etmesiyle ve âlem-i İslamla ittifak etmesi ve İncil, Kur’ân a ittihad edip tabi olması, o dehşetli gelecek iki cereyana karşı semavi bir muavenetle dayanıp inşaallah galebe eder” şeklinde müjde verir. Bunu sağlayacak olan da elbette İmanın ve Kur’anın hakkaniyetini ilan ve ispat eden “Risale-i Nur” gibi bir tefsirin ellerine geçmesidir. Risale-i Nur’un Kur’anın etrafına çevrilmek istenen dinsizlik surlarını dağıtacağını izah eder.

Bediüzzaman bunun için Misyonerler ve Hıristiyan Ruhaneleri ve Nurcuların çok dikkatli olmalarını dinsizliğin temsilcisi olan Komünizmin İslam – İsevi ittifakını bozmak için elinden geleni yapacağını ve fakirlik edebiyatı ile müslümanların bir kısmını kendine çekebileceğini hatırlatır.

Müslüman ve İsevi İttifakı:

Müslümanlar ve Hıristiyanlar dinsizliğe, ahlaksızlığa ve zulme karşı dinlerinden aldıkları güçle beraber mücadele için de Hz. İsa’nın (as) hakiki dini ile İslam hakikatlerini birleştirmeye çalışacaklardır. Bediüzzaman bunu yapanlara “Müslüman İseviler” unvanını vermektedir.

Medeniyetlerin gelişimi karşılıklı iletişim ve etkileşim sonucudur. Bunun için ilim, fen ve tekniğin ülkesi, milleti ve dini yoktur. Bu insanlığın ortak malıdır ve ilimin sonucudur. İlim ise yitik maldır ve nerede bulursa alınmalıdır. İlim sahip çıkanındır. Avrupa ortaçağda İslam ülkelerinden etkilendi. Bilhassa Endülüs medeniyeti ve doğu kültürü Avrupa’da Rönesans’ın ve bunun sonucu olarak Hıristiyanlık dininde de Reformların ve Protestanlığın önünü açmıştır. Bediüzzaman bunun dışında Osmanlı ve Avrupa’nın karşılıklı etkileşimi sonucu “Avrupa’nın Osmanlı’ya, Osmanlı’nın da Avrupa’ya hamile olduğunu, günü gelince doğuracağını” söylemiştir. Bunun sonucu da elbette Hıristiyanlığın hurafelerden kurtularak hakiki tevhidi ve gerçek imanı bulup Müslümanlar ile aynı inancı paylaşma noktasına gelmesidir. Bu da “Ortak kelime” olan Tevhit hakikatidir.

Kur’an-ı Kerimin hakikatleri Âdem (as) zamanından günümüze tüm dinlerin ve ilimlerin hakikatlerini içine almaktadır. Tüm peygamberlerin davası elbette birdir. Peygamberlerin fonksiyonları ve görevleri de birdir. Bu sebeple semavi din mensuplarının ortak bir noktada toplanmaları hâlis tevhide yönelmeleri zaruri ve dinleri icabıdır. Dolayısıyla Ehl-i Kitap dinlerini inkâr veya terk etmeden Kur’an hakikatlerini kabul edebilirler. Kur’ana inananlar zaten diğer semavi dinlerin kitaplarını ve peygamberlerini kabul etmektedirler. Kur’an da onları “Geçmiş peygamberleri ve kitapları kabul ettiğiniz gibi Kur’anı ve Peygamberini de kabul etmeye çağırır.” Çünkü İslam hakikatlarını kabul etmeleri onlar için “itikatlarını ikmal ve dini esasları takviye” hükmüne geçmektedir. Bu ise kaçınılmaz bir sonuçtur.

I. ve II dünya savaşının Hıristiyan âlemine verdiği zarar ile düşmanlığın ne derece çirkin olduğu görülmüştür. Bu durum Hıristiyanlık inançları ile tamamen çelişmektedir. Zira İncil’de dostluk ve barış mesajları daha net verilmektedir. Hz. İsa (as) “Kutsal kitap size dostunuzu sevin diyor. Ben ise size diyorum ki düşmanınızı sevin. Biriniz bir yanağınıza vurursa siz öbür yanağınızı çevirin. Biri sizin gömleğinizi alırsa siz ona abanızı da verin” diyen bir dinin mensubu düşmanlığı devam ettiremez.

Bediüzzaman da 1911 yılında Şam'da İslam âlemine seslenerek okuduğu hutbesinde “Adavet ve düşmanlığın vakti bitmiştir. Muhabbete en layık şey muhabbettir. Hayat-ı içtimaiye-i beşeriyeyi temin eden ve saadete sevk eden muhabbet ve sevmek sıfatı en ziyade muhabbet ve sevmeye layıktır” demektedir.

Savaşların bunalttığı Avrupa 1945 yılından itibaren “İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi” ile Hürriyet ve Barışın temellerini attı. İslam dünyası da işgallerin ve baskıların sonucunda elbette benzer bir arayış özlemi içindedir. Lâiklik perdesi altında dinsizlik, demokrasi ve hürriyet perdesi altında diktatörlüğü öne çıkaran, diyaloga yanaşmayan tavırların ne derece İslam dünyasına zarar verdiği açıktır. İslam'ın selm ve müsalemet, adalet, barış ve bireysel hukuku esas alan orta yol ve istikamet dini olduğu nazar-ı itibara alınırsa önce Ortadoğu'da sonra da dünyada “Barış, Adalet ve Saadet” yolunda birliği ve beraberliği sağlayacağını görebiliriz.

Bunun yolu Kur'anın bir araya gelmeyi ve bir kelimedede birleşmeyi istediği “Ehl-i Kitap” ile ortak noktada buluşmak olacaktır. Kur'anda 24 ayette “ehl-i kitaba” hitap vardır. Bu hitapların içeriğine baktığımız zaman kitap ehlini insafa, hak ve adalet çizgisine davet ettiği görülmektedir. “Ey ehl-i Kitap! Niçin Allah'ın ayetlerini inkâr ediyorsunuz? Neden hak ile batılı karıştırıyorsunuz? Bildiğiniz halde neden hakkı gizliyorsunuz? Şayet Kur'ana inansanız sizin için daha hayırlı olurdu. Gelin Allah'tan başkasına ibadet etmeyelim, birbirinizi rab ittihaz etmeyelim. Allah'a şirk koşmayalım” buyrulmaktadır. Böylece Kur'an İslama karşı ehl-i kitabın kalbini yumuşatıcı bir üslup kullanmıştır.

Kur'an bir ayetinde “Yahudi ve Nasara'yı dost edinmeyin” demiştir ama bir diğer ayette “Allah sizi, dininizden dolayı sizinle savaşmayan ve sizi yurtlarınızdan çıkarmayan kimselere iyilik etmekten ve onlara karşı adil davranmaktan men etmez” buyurmuştur. Bediüzzaman bundan dolayı ayeti “Yahudi ve Hıristiyanların dinlerini dost edinmeyin” anlamı vermiştir. Dinsizliğe, zulme ve ahlaksızlığa karşı ehl-i kitap ile beraber hareket etmeyi de peygamberimiz (sav) emretmiştir. Peygamberimizin Yahudi ve Hıristiyanlar ile yaptığı anlaşmalar ve ittifaklar da bizim için en güzel örneklerdir.

Batılı Filozofların Kur'an ve İslamiyet Hakkındaki İtirafı:

Bediüzzaman'ın gelecekteki Hıristiyan İsevi ve İslamiyet ittifakı konusundaki görüşleri sadece bir iddia ve temenniden ibaret değildir. 1900'lü yılların başında yazdığı “Hakikat Çekirdekleri” isimli eserinde “Nasraniyet ya intifa veya ıstıfa edip İslamiyete karşı terk-i silah edecektir. Nasraniyet birkaç defa yırtıldı. Protestanlığa geldi. Protestanlık da yırtıldı, tevhide yaklaştı. Tekrar yırtılmaya hazırlanıyor. Ya intifa bulup sönecek veya hakiki Nasraniyetin esasını câmi olan hakâik-ı İslamiyeyi karşısında görecektir teslim olacaktır” diyordu.

1911 yılında Şam Emevi Camiinde meşhur “Hutbe-i Şamiye”sini okuyarak İslam dünyasına ümit aşıyor ve “İstikbal yalnız ve yalnız İslamiyetin olacak ve hâkim hakaik-ı Kur'aniye ve imaniye olacak.” Bediüzzaman bunun delili olarak da “Biz Kur'an şakirtleri olan Müslümanlar, bürhana tabi oluyoruz, akıl ve fikir ve kalbimizle hakaik-ı imaniyeye giriyoruz. Başka dinlerin bazı efratları gibi ruhbanları taklit için bürhanı bırakmıyoruz. Onun için akıl ve ilim ve fen hükmettiği istikbalde, elbette bürhan-ı akliye istinad eden ve bütün hükümlerini akla tesbit ettiren Kur'an hükmedecek” diyordu.

Bediüzzaman bu delilleri ortaya koyarken de İslamiyetin geçmişte tüm dünyaya yayılmasını engelleyen sebeplerden “ecnebilerin cehli, mazideki vahşetleri ve dinlerine taassuplarının marifet ve medeniyetin güzellikleri ile kırıldığına” dikkat çekiyordu. Yine “papazların ve ruhani reislerin riyasetleri ve tahakkümlerinin, ecnebilerin de onları körü körüne taklit etmelerinin de fikr-i hürriyet ve gerçeği arama arzusunun insanlıkta ortaya çıkması ile” geçerliliğini kaybettiğini hatırlatıyordu. “Bizdeki ferdi istibdadın bittiğini komite ve cemaatlerin istibdad ve baskıların da kısa zamanda bitmesinin kaçınılmaz olması ve kötü ahlakın çirkin neticelerinin de görülmesi” ile İslamiyetin önündeki tüm engellerin kalkacağı müjdesini

veriyordu. Bir mesele kalıyordu ki o da “yeni fenlerin bazı meselelerinin İslamiyetin bazı hakikatlarına aykırı gibi görünmesi idi.” Bunların hakikatları anlaşıldığı takdirde en muannit feylosof da teslim olmaya mecbur kalacaktı. İşte bunun için Bediüzzaman Said Nursi Kur’anın hakikatlarının anlaşılması uğruna ömür boyu çalışmış ve her şeyini feda ederek Kur’an ve İman hakikatlarının hakkaniyetini ispat eden “Risale-i Nur Küllüyatını” telif etmiştir.

Bediüzzaman henüz “Risale-i Nur” eserlerini telifinden öncesinde Amerika kıtasının en meşhur feylesofu Mister Carlyle “Sair dinlerin Kur’anın tasdikinde olmayan kısmı hiç hükmündedir. En evvel kulak verilecek sözlerin en layıkı Muhammed’in (as) sözüdür. Çünkü hakiki söz onun sözlere” derken, Avrupa’nın son dönem feylesoflarından Prens Bismark “Ben bütün semavi kitapları araştırdım. Tahrif edildiklerinden insanlığın saadeti için aradığım hakiki hikmeti bulamadım. Fakat Muhammedin (as) Kur’an’ını tüm diğer kitapların fevkinde gördüm. Her kelimesinde hikmet buldum. Bunun gibi beşerin saadetine hizmet edecek bir eser yoktur. Böyle bir eser beşerin sözü olamaz. Kur’anın Allah’ın kelamı olduğu bedihidir” diyor, Kur’anın hakkaniyetini tasdik ve ilan ediyordu.

Bediüzzaman daha sonra Kur’anın lafzındaki mucizatını ispat eden “İşaratu’l-İ’câz” isimli tefsirinin sonuna “Ecnebi Feylosofların Kur’an-ı Kerim Hakkındaki Şehadetleri” başlığı altında on altı filozofun övücü ifadelerine yer vermiştir.

Sonuç:

Hak ve batıl, din ve dinsizlik, adalet ve zulüm, doğruluk ve yalancılık mücadelesi Âdem (as) zamanından günümüze kadar farklı şekillerde gelmiştir. “Helaket ve felaket asrı” olarak isimlendirilen 20. asırda bu mücadele en yüksek seviyede devam edecektir. Üstelik ilim ve fen, insan hakları ve demokrasi, hürriyet ve adalet gibi temel değerleri yanına alarak ve istismar ederek devam edecektir. Tabii ki bu mücadelenin sağda ve solda temsilcileri de bulunacaktır. Ahir zamanda hak ve hakikatın temsilcisi Mehdi ve İsa, (as) dinsizliğin temsilcisi ise Deccal ve Süfyandır. Ancak asıl mücadele bunların temsil ettikleri cemaatlerin ve komitelerin şahs-ı manevileri ve cemaatleri arasında vuku bulacaktır.

Cemaatin, cemiyetin, komitenin ve bunların teşkil ettiği manevi şahsiyetlerin arasında meydana gelen mücadeleleri ve yaptıkları tahribat ve tamiratı, bunların mümessilleri, yani temsilcileri olan şahıslardan beklemek temsil ettikleri davaları bilmemek ve anlamamak demektir. Bunun için davayı anlamak ve kavramak şahısları bilmek ve tanımaktan daha önemlidir. Zira davalar baki şahıslar fanidir ve baki davalar fani şahıslara bina edilmez.

Bu gerçeklerden ve gerekçelerden yola çıkarak ahir zaman hadiselerine bakıldığı zaman Kur’anı Kerimde ve peygamberimizin (sav) hadislerinde bahsedilen kıyamet öncesi ahir zaman hadiseleri ve gerek İncilde ve gerekse peygamberimizin (sav) hadislerinde bahis konusu olan Hz. İsa’nın (as) tekrar dünyaya dönüşü ve inananlara rehber olması, peygamberimizin (sav) şeriatı ile amel etmesi meselesi daha da aydınlanacak ve yaşanan hadiselerle uygunluğu ortaya çıkacaktır.

Bütün bu hususlar bir dava meselesidir. Davası olanın iddia sahibi olması gerekmediği gibi, davası olmayanın iddia sahibi olmasının da hiçbir değeri yoktur. Meseleye bu açıdan bakıldığı zaman ahir zamanda gelecek olan deccal, süfyan, mehdi ve İsa’nın davaları ile geleceği ve boş iddialar ile uğraşmayacakları anlaşılır. Davayı tanıyan onların şahıslarını tesbit edebilir ve belirleyebilir. Ancak davayı tanımayanların iddia sahiplerine bakarak davanın gerçek sahipleri konusunda yanılacağı açıktır.

Ahir zamanda büyük davaların mücadelesinin yaşanacağı ayet ve hadisler ışığında anlaşılmaktadır. Peygamberlerin ortak davası olan “İman ve Kur’an Davası”ni ve “Tevhit Mücadelesi”ni iyi tanıyan bilenler, elbette bu davanın ahir zamandaki temsilcilerini de tanıyacaktır. Ve son zamanda bu davanın temsilcileri bir araya gelerek dinsizliğe, ahlaksızlığa ve zulme karşı ortak mücadele edecektir. İşte asıl bilinmesi gereken budur. Bu makalede anlatılmak istenen de.

Öz:

Bütün peygamberler gibi Hz. İsa (as) da “Tevhidi” insanlara anlattı, şirkten sakındırdı. Ne var ki gösterdiği mucizeler onun Allah’ın bir peygamberi olduğuna delil olması gerekirken insanlar tarafından “Allah’ın oğlu” denmesine sebep oldu. Bunda babasız olarak yaratılmasının da etkisi vardı. Din bir imtihandı ve insanlar da imanlarında hür ve serbestti. Dinde zorlama da söz konusu değildi.

Kendisinin yanlış anlaşılması Hz. İsa’yı (as) aşırı derece üzdüğü bir gerçektir. Çünkü bu durum hayatında ve dini tebliği esnasında olmuştur. Bir taraftan da Yahudilerin aşırı nefreti vardı. Aşırı nefret ve kıskançlık sonunda devlet güçleri ile birleşince çarمیha gerilerek idamına hükmedilmesi ile sonuçlandı. Yüce Allah sevgili peygamberinin Yahudiler tarafından öldürülmesine fırsat vermedi. İhanet eden havarisini İsa’ya (as) benzeterek onu çarمیha mahkûm edip cezalandırdı. İsa’yı ise semaya meleklerin katına yükseltti. Aradan geçen zaman dilimi içerisinde müjdelediği Allah’ın elçisi “Tevhit davasını” üç kıtaya ulaştırarak insanlığın beşte birinin hidayetini sağladı. Tevhitçi Hıristiyanların büyük bir kısmı da bu hak peygamberin hidayeti ile kurtuluşa ulaştı.

Teslisi esas alan büyük bir bölümü ise son zamanda tabiiyyun ve maddiyyun felsefesinden kaynaklanan dinsizlik cereyanları karşısında aciz duruma düşerek inançlarını müdafaa edemez olurlar. Aynı dönemde dinsizliğe karşı Hak din olan İslamiyeti ve Allah’ın son kitabı Kur’an-ı Kerimi müdafaa için Kur’anın Tevhit hakikatlarını izah ve ispat eden ve Hz. Muhammed’in soyundan gelecek olan Mehdi ise maddeci ve materyalist felsefenin temellerini aklî ve ilmi delillerle yıkar. Hıristiyanların da bir kısmı bu hakikat karşısında Tevhide yaklaşırlar. Hz. İsa’nın (as) bu güzel sonucu görmesi, Mehdi’ye uyması ve kendisine inananları dinsizliğe, ahlaksızlığa ve zulme karşı birleştirmek için gelmesi Allahın hikmetine uygun ve kudretine kolay, va’dinin de gereğidir.

Şayet maddeci materyalist felsefe ve ondan kaynaklanan dinsizlik tesirini kaybetmiş ve bu birliktelik sağlanmış ise İsa (as) da dönmüş demektir. Bundan sonra zaferi beklemek gerekecektir. Makalemizde bu konuyu hayatın gerçeklerine ve hikmet-i ilahiyenin gereği “Sünnetullah” a uygun bir şekilde ele alınarak incelenmiştir.

Anahtar Kelimeler:

Kur’an, İncil, Tevhit, Teslis, Mehdi, İsa, Süfyan, Deccal, Müslüman İseviler, Şahs-ı Manevi, Sünnetullah ve Tabiat kanunları, İman Davası ve Tevhit Mücadelesi.

KAYNAKLAR:

1. **Kur’an-ı Kerim.**
2. **Kitab-ı Mukaddes**, Ahd-i Cedid, Kitab-ı Mukaddes Şirketi, 1998- İstanbul
3. Prof. Muhammed Hamidullah, İslam Peygamberi, 1993-İstanbul
4. İmam-ı Azam, Fıkh-ı Ekber, Çev. H. Basri Çantay, 1982-Ankara
5. **Kütüb-ü Sitte ve Hadis Kaynakları:**
 - Buhari, Sahih, Tarihsiz-Beyrut
 - Müslim, Sahih, 1955-Mısır
 - Ebu Davut, Sünen, Tarihsiz-Beyrut
 - İbn-i Mace, Sünen, 1975-Beyrut
 - Ahmed, Müsned, Tarihsiz-Beyrut
 - Hâkim, Müstedrek, Tarihsiz-Beyrut
 - İbn-i Hibban, Sahih, 1987-Beyrut
 - Suyuti, Fethu’l-Kebir, Tarihsiz-Kahire
 - Heysemi, Mecmau’z-Zevaid, 1967-Beyrut
 - Rudani, Hadis Küllüyatı, Tarihsiz-İstanbul,

6. Bediüzzaman Said Nursi, Risale-i Nur Külliyyatı, Yeni Asya Neşriyat

- Sözler, 1998-İstanbul
- Mektubat, 1998-İstanbul
- Lem’alar, 2001-İstanbul
- Şualar, 1997-İstanbul
- İşaratu’l-İ’câz, 2001-İstanbul
- Tarihçe-i Hayat, 1998- İstanbul
- Kastamonu Lahikası, 2001-İstanbul
- Emirdağ Lahikası, 2001-İstanbul
- Sikke-i Tasdik-i Gaybî, 2001-İstanbul
- Hutbe-i Şamiye, 1993-İstanbul
- Münazarat, 1993-İstanbul